

EEN WEDERZIJDSCHE INCOGNITO

„Ja,” zei miss Slingsby, „het gezelschap in dit pension is zéér gemengd.” „Dit is zoo,” stemde miss Minnifer toe, met een sentimenteel stemmetje. Miss Fairfax, uitgestrekt op de sofa, zuchtte droevig. Zij leed elken dag aan hoofdpijn en dan die zouteloze babbelpaartjes te moeten aanhooren, dat was een ondukbare kwelling.

Ze dute een weinig in en in dien half slapenden, half wakenden toestand zag ze voor zich een knap, gebronsd mannengelaat met bruin krullend haar en een paar eerlijke, vriendelijke oogen.

Eensklaps schrok ze weer wakker. Miss Slingsby ging nog steeds voort met haar chronique scandaleuse.

„Ja de heeren hier, fi donc! Dat is een allegaartje. Daar heb je bij voorbeeld den jongen Revel, diens vader of grootvader was een politieagent.”

„Wat?”

„Ja hij heeft het mij zelf verteld,” ging miss Slingsby triumfantelijk voort. „En toen ik hem vroeg wat hij zelf deed, zei hij mij dat hij melkboer was. Stel je voor m-e-l-k-b-o-e-r!

Hij en zijn broer hebben een melkinrichting.”

Miss Fairfax was nu opeens klaar wakker.

„Hoor je dat, miss Fairfax? Mijnheer Revel is een melkboer! Hoe grappig!”

„Zoo,” antwoordde miss Fairfax, „ik zie hierin niets bijzonders of grappigs. Ik ben overtuigd dat mijnheer Revel een zeer respectabele melkboer zal zijn. De melkhandel is overigens niet in het minst belachelijk, integendeel!”

„Het spijt mij dat ik er over gesproken heb!” zei nu miss Slingsby met voorgewende onverschilligheid. „Ik wist natuurlijk niet, dat u bij den melkhandel betrokken waart.”

Miss Slingsby hield niet van miss Fairfax. Mijnheer Revel mocht zich evenwel in haar bijzondere belangstelling verheugen. Miss Fairfax mat haar tegenstandster met een koelen blik.

„Ik ben evenmin betrokken, bij melk die per pint verkocht wordt, als bij paardenvleesch per pond verkrijgbaar,” antwoordde ze kalm.

Miss Slingsby lachte zuurzoet, want ver in het mistige verleden lag een allernaamgenaamste herinnering aan vader Slingsby, paardenbiefstuk en paardenlappen afwegende in een klein slagerswinkelje in Southport, de geboorteplaats van den rijkdom der Slingsby's.

„Hoe weet je dat Mijnheer Revel soldaat geweest is?” klonk miss Minnifer's stemmetje.

„Hoe ik dat weet?” herhaalde miss Slingsby snibbig. „Wel, ik zag het aan zijn houding en hij heeft het mij zelf verteld. Hij sprak laatst over de garde! Ik weet zeker zijn broer heeft hem vrijgekocht om hem in den melkhandel te nemen.”

Na deze mededeeling zweefde miss Slingsby de kamer uit en liet miss Fairfax aan haar gedachten over.

De zoon van een politieagent, ex-gardist, nu in den melkhandel. Kan de waarheid wel verborgen blijven voor de praatzucht in het pension van een klein badplaatsje? Doch wat deed het er toe? Als hij in den melkhandel was, was zij immers in staat hem weg te rukken uit de sfeer van pintjes melk en pondjes boter.

Ze werd uit haar overpeinzing gewekt door de komst van het onderwerp harer gedachten.

Een blos bedekte haar bekoorlijk gelaat en ze bemerkte dat haar hoofdpijn eensklaps verdwenen was.

Hij trad op de sofa toe met den regelmatigsten stap, die den militair doet kennen. „Heeft u lust een wandeling te maken,” vroeg hij, na belangstellend naar haar hoofdpijn te hebben geïnformeerd. „Het is een heerlijke avond.”

Miss Fairfax aarzelde een oogenblik; haar hart klopte geweldig. Toen stemde ze toe. De maan scheen helder over het strand.

„Laat ons hier even gaan zitten!”

Miss Fairfax, hoewel uiterlijk kalm, hield de hand op haar hart om het luide kloppen te bedwingen, want haar metgezel was plotseling wonderlijk stil geworden.

Eindelijk sprak hij. Het was niet veel wat hij zei, en hetgeen hij zei was erg onbeholpen. Zijn vrouw herinnert zich thans nog slechts een door de maan beschenen strand en stamelend uitgesproken zinnen.

„Ik ben slechts een arme gouvernante,” stamelde zij als antwoord op zijn aanzoek. Toen hield hij haar handen zoo vast, dat ze haar pijn deden. Doch deze lichamelijke pijn werd overheerscht door een groot ziegelgeluk, terwijl ze met betraande oogen over de belichte zee staarde. Nadat zij een half uur in stil geluk daar gezeten hadden, begon hij eindelijk: „Ik ben niet heel rijk, liefste.”

„Dat hindert niet! Ik zal je helpen in je zaken. Ik kan boekhouden en zal mij op allerlei wijzen nuttig trachten te maken!” Hij keek haar in de grootste verwondering aan.

„Mijn zaken? Wat voor zaken?” vroeg hij.

„Wel, in de melkzaak,” antwoordde miss Fairfax, door haar tranen heen lachende.

„Wat zeg je daar? In de melkzaak? Wie heeft je dat wijsgemaakt?”

„Miss Slingsby!”

„Neen maar, die is goed!” Hij schaterde het uit. „Neen, ik ben geen melkboer, hoewel,” voegde hij er aan toe, „ik toch erkennen moet dat ik eigenaar ben van een boerderij met melkinrichting.”

„Wat is dan je beroep?” vroeg het meisje blozende. — „Ik ben soldaat geweest!”

„Miss Slingsby zegt, je was bij de garde en bent daaruit vrijgekocht.”

„Vrijgekocht? Ha, ha, ha!”

„Ben je dan niet vrijgekocht?” — „Welneen, ik nam mijn ontslag!”

„Ontslag?” — „Ja, ik was kapitein bij de garde,” legde hij uit, „maar werd plotseling

erfgenaam van onzen familietitel en bezittingen.” — „Maar... wie ben je dan?”

„Mijn naam is: Frederik Revel, oud-kapitein bij de garde, thans pair van het verenigde koninkrijk, beter bekend als Lord Beauregard en baron Whittlesea.” Miss Fairfax staarde hem met open mond aan. „En ik dacht dat je een melkboer was!”

Revel's oogen schoten vol tranen, hij sloot het meisje in zijn armen. „Ik zou bijna wenschen het te zijn!” Toen ging hij opgewekt voort: „En jij, liefste, moet dadelijk je betrekking opzeggen, dan kunnen we zoo spoedig mogelijk trouwen.”

„Mijn betrekking opzeggen?” — „Ja, zei je niet, dat je gouvernante was?”

„Neen, Fred, ik ben slechts erfgenaam!”

„Wat! de dochter van Lord Fairfax?” riep hij uit, „maar waarom geef je je hier in dit pension uit voor een gouvernante?”

„Om dezelfde reden als Lord Beauregard zich uitgeeft voor een melkboer. Ik wilde mijn vermogen ontvluchten,” zei het meisje zich tegen hem aanvljende.

„En ik mijn adellijke bruid,” viel hij lachend in.

„Fred, miss Slingsby zei, je vader was een politiemann!”

„Ja, twee van mijn voorvaderen waren constabels!”

„Waren ze dat?”

„Ja; de een was constabel van Frankrijk en de ander constabel van den Tower.”

(foto J. R. van Nijendaal)

„LENTEZON”

(Wijk bij Duurstede)

Deze foto heeft in onzen Fotografie-Wedstrijd Natuurofnamen een tweeden prijs behaald.

DE SPION

apoleon zat te schrijven in zijn tent. Het strenge, ondoordringbare gelaat had nu een grimme uitdrukking, die aan degenen, die hem mochten storen, niet veel goeds beloofde.

De Franschen hadden het dien dag zwaar te verantwoorden gehad.

„Ze sterven niet gemakkelijk, die Spanjaarden,” mompelde de keizer.

Het was laat in den middag in het najaar van 1808. Op het Spaansche Schiereiland woedde de krijg op moorddadige wijze.

Krats, krats! ging de pen van den keizer over de dicht beschreven dépêches. Stille heerschte rondom, slechts verbroken door den eentonigen stap van den schildwacht voor de tent, den zwakken klank van een commando in de verte, een vloek of een lach.

„Werdal!” klonk het op eens uit den mond van den schildwacht. Napoleon keek verstoord op.

De sjako in de hand, met kletterende sporen trad maarschalk Ney de tent binnen. Schitterend soldaat, volhardend, met een lichaam hard als staal, onvatbaar voor de vermoenenissen van den krijg, onbereikbaar voor het doodelijk lood. Maarschalk Ney, de „held van honderd gevechten” stond voor zijn keizer.

„Zie je niet, dat ik druk bezig ben, Ney?”

„Sire, het is soms noodzakelijk om blind te zijn!”

Een nauwelijks merkbare glimlach verscheen op Napoleon's gelaat.

„Wel?”

„Een Spaansche spion. Sire, is in de loopgraven gevangen genomen.”

„Ah! Papieren?”

„Ja, Sire! Uw dépêches, gisteravond aan generaal Soult gezonden, waren in zijn bezit.

Zonder twijfel werd de ordonnans gedood.”

„Dat is de risico van den krijg, Ney. Wie vond hem?” Ney boog zich tot Napoleon over, fluisterde dezen iets in het oor en lachte.

„Ongelooflijk, Ney!”

„In den krijg is niets ongelooflijk, Sire.”

„Zend den soldaat en den spion bij mij!” Maarschalk Ney verdween, om eenige oogenblikken later terug te komen met een jong soldaat en den spion tusschen zijn bewakers. Napoleon zond de laatsten weg. De spion droeg de uniform van een fransch jager. Zijn gelaat was knap, maar zeer bleek. Hij wist welk lot hem wachtte. Napoleon keek hem doordringend aan met een blik, welke ieder imponeerde, die met den grooten keizer in aanraking kwam.

„Je naam?” vroeg Napoleon aan den soldaat. „Charles Emille, van uw hoogheids Keizerlijke Gardel!”

„Waar vond je den spion?” — „In de loopgraaf, die gisteren gegraven is. Hij moet zich daar den laatsten nacht verborgen hebben. In de opwinding van den strijd van heden liet hij zich in 't Spaansch eenige woorden ontvallen. Toen sprongen we op hem toe en namen hem gevangen.”

„In orde!”

„Wel, spion,” ging Napoleon nu tot den ander voort op ijsig kalmen toon, „je spreekt Fransch? Heb je iets te zeggen?” De spion zweeg, doch ademde zwaar.

„Geef me je papieren!” Een bevende hand wees naar Ney.

„Ik heb ze hier!” Ney legde ze voor den keizer neer.

„Heb je den ordonnans, die deze papieren droeg, gedood?” De spion huiverde. „Neen, Sire!” kwam het nauwelijks hoorbaar van zijn lippen.

„Hoe dan?” — „Hij viel van zijn paard, door een schot in het hart getroffen. Ik was vlak bij, liep naar hem toe en maakte mij er meester van.”

„En toen?” — „Ik vond mijn weg naar de fransche loopgraven.”

„Zoo,” antwoordde de keizer, „en geheel zonder hulp! Ha, waarde spion, je hebt ze niet zonder hulp verlaten, wel?” Hij lachte grimmig. „Je weet wat spionnen te